

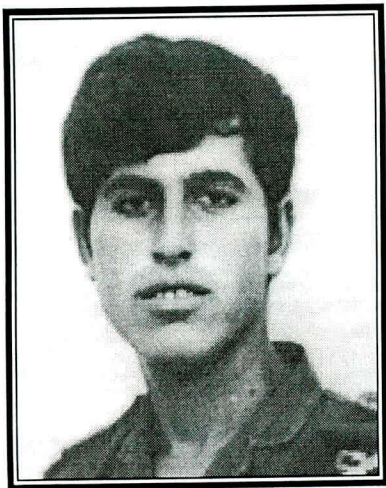

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון פנחס (פיני) לוי ז"ל

בן שרה ומצליח

נולד בירושלים

בתאריך ח' באלול תשי"ג, 19/8/1953

התגורר בירושלים

התגייס ביוני 1972

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל בקרב עם מחבלים, בבקעת הירדן

בתאריך כ"ה בחשוון תשנ"א, 13/11/1990

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 11 שורה: 3 קבר: 2

הותיר אחריו אישה, שני בנים, הורים, אח

ושתי אחיות

בן 37 בנפלו

קורות חיים

בן שרה ומצליח. נולד בירושלים ביום ח' באלול תשי"ג (19.8.1953). פנחס, הבן השני למשפחה בת חמישה ילדים, למד בבית-הספר היסודי ע"ש כצנלסון בירושלים והשלים את השכלתו התיכונית בבית-הספר 'בוניאר'. פיני התבלט כנער מוכשר וחרוץ. בתקופת לימודיו בבית-הספר התיכון היה פעיל בגדנ"ע-אוויר.

הוא גויס לשירות חובה בצה"ל ביוני 1972 והתנדב לחטיבת הצנחנים, שבמסגרתה עשה את רוב שירותו הצבאי בסדיר ובמילואים. במהלך שירותו עלה לדרגת סמל-ראשון והשתתף במלחמת יום-הכיפורים יחד עם אחיו הבכור מיקי יבלי"א, לימים סגן-ניצב ומפקד בכיר במשמר הגבול בירושלים, והיום תנ"צ וסגן מפקד מחוז ירושלים במשטרת ישראל. במלחמת ההתשה שירת פיני בגזרה הסורית ונטל חלק בקרבות העקובים מדם, שבהם נפלו אחדים מחבריו. בתקופת שירותו במילואים שימש במשך שנתיים מדריך של"ח בבית-הספר 'אורט' בבירה.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

עם שחרורו משירות סדיר החל ללמוד ראיית חשבון בבית-הספר למנהל באוניברסיטה העברית ועמד במשימה חרף התנאים הקשים והעיסוקים הרבים שהיה מעורב בהם. את תקופת התמחותו כרואה-חשבון עשה במוזיאון ישראל ובמשרד רואי-חשבון ברזילי, ולאחר-מכן נתקבל לעבודה בבנק ירושלים, שבו הגיע לדרגת סגן חשב הבנק. בשנת 1975 נשא לאישה את חברתו שושנה. בשנת 1977 נולד בנם הבכור רועי, וחמש שנים לאחר-מכן נולד הבן הצעיר דורון.

בשנת 1979 הצטרף פיני, מחסידי ארץ-ישראל השלמה, לאגודה השיתופית הקהילתית שהקימה את גבעון החדשה. פיני נמנה עם מייסדי היישוב, היה חבר הוועד המנהל שלו וחבר ועדת הביקורת. הוא בלט בתבונתו, ביושרו וברדיפת הצדק שלו. הוא היה איש מסור, בן נאמן להוריו ואהוב על כל חבריו ומיודעיו. כל ימיו עסק בפעילות ציבורית שאין שכר או תהילה בצדה. ידע לשמוח, והרבה לטייל בארץ. על אף השקפותיו המוצקות, ידע לשים חיץ בין פולמוס פוליטי לידידות. חברו לעבודה בבנק, חסן רדואן, שעימו הירבה להתווכח, העיד עליו: "פיני היה לי יריב ורע. בר-פלוגתא לאין-סוף ויכוחים והתנצחויות. אבל בסוף, בסוף, תמיד - אבל תמיד נפרדנו כחברים".

בערב פסח תש"ן חגגו שושי ופיני בר-מצווה לבכורם רועי, וכעבור חודש בלבד שכלה משפחתו את אחיו הצעיר רונן, בן העשרים-וחמש בתאונת דרכים בארצות-הברית. כעבור שישה חודשים, ביום כ"ה בחשוון תשנ"א (13.11.1990) נפל בקרב, בשירותו ביחידת המילואים בבקעת הירדן. מחבל חדר מעורף המוצב ופתח באש מטווח קרוב. פיני נפגע בירי ומת מפצעיו. הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותיר אחריו אישה, שני בנים, הורים אח - מיכאל ושתי אחיות - ורדה ויפעת.

במכתב תנחומים למשפחה, כתב שר הביטחון משה ארנס: "סמל-ראשון פנחס לוי נתן את חייו למען מולדתו... הוא היה בעל נחישות ויוזמה, נרתם לרעיון הקמת יישוב חדש (גבעון החדשה) ותרם רבות להצלחתו. פנחס היה אדם מקסים, לא נרתע ממשימות ועבודות קשות שהוטלו עליו והיה אהוב על כולם. זכרו קודש, ננצחנו בלבנו בגאון".

ביישובו הוקם גן ציבורי על שמו, "גן פיני", ובית-כנסת. ארגון הסטודנטים היהודיים ברומא נטע עץ לזכרו ושמו הונצח באנדרטת

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הצנחנים. ברחוב דגניה בבית הכרם, שם מתגוררים הוריו, הוקמה
אנדרטה לזכר האחים.

כי מידי דברי בו זכור אזכרנו עוד,

על כן המו מעי לו

ירמיהו לא' יט'

לוי פנחס (פיני)

בן שרה ומצליח, נולד בירושלים ביום ח' באלול תשי"ג 19.8.53. פנחס, הבן השני למשפחה בת חמישה ילדים, למד בבית הספר היסודי ע"ש כצנלסון בירושלים והשלים את השכלתו התיכונית בבית הספר בויאר. לאחר שחרורו מצה"ל למד בבית הספר למינהל באוניברסיטה העברית והוסמך כרואה חשבון.

פיני היה נער מוכשר וחרוץ. בתקופת לימודיו בבית הספר התיכון היה פעיל בגדנ"ע אוויר. הוא חויל ביוני 72 והתנדב לחטיבת הצנחנים, שבמסגרתה עשה את רוב שירותו הצבאי בסדיר ובמילואים. במהלך שירותו עלה לדרגת סמל ראשון והשתתף במלחמת יום הכיפורים יחד עם אחיו הבכור מיקי יבל"א, לימים סגן ומפקד בכיר במשמר הגבול בירושלים ולאחר מכן כניצב משנה ומפקד משטרת הבירה בירושלים. במלחמת ההתשה שירת פיני בגיזרה הסורית ונטל חלק בקרבות העקובים מדם, שבהן נפלו אחדים מחבריו. בתקופת שירותו במילואים שימש במשך שנתיים מדריך של"ח בבית הספר "אורט" בבירה.

עם שחרורו משירות סדיר החל ללמוד ראיית חשבון, עמד במשימה חרף התנאים הקשים והעיסוקים הרבים שבהם היה מעורב. את תקופת התמחותו עשה במוזיאון ישראל ובמשרד רואי חשבון ברזילי, ולאחר מכן נתקבל לעבודה בבנק ירושלים, שבו הגיע לדרגת סגן חשב הבנק.

ב-75 נשא לאשה את חברתו שושנה, במרץ 77 נולד בנם הבכור רועי, ובינואר 82 נולד הבן הצעיר דורון.

ב-79 הצטרף פיני, מחסידי ארץ ישראל השלמה, לאגודה השיתופית קהילתית שהקימה את גבעון החדשה. פיני נמנה עם מייסדי הישוב, היה חבר הוועד המנהל שלו וחבר ועדת הביקורת. פני בלט בתבונתו, ביושרו וברדיפת הצדק שלו. הוא היה איש מסור, בן נאמן להוריו ואהוב על כל חבריו ומיודעיו. כל ימיו עסק בפעילות ציבורית שאין שכר או תהילה בצידה. הוא ידע לשמוח, והירבה לטייל בארץ.

על אף השקפותיו המוצקות ידע לשים חייץ בין פולמוס פוליטי לידידות. חברו לעבודה בבנק, חסן רדואן שעמו הירבה להתווכח, העיד עליו: "פיני היה לי יריב ורע. בר-פלוגתא לאין סוף ויכוחים והתנצחויות. אבל בסוף בסוף, תמיד - אבל תמיד נפרדנו כחברים".

בערב פסח תש"ן חגגו שושי ופיני בר-מצוה לבכורם רועי, ולאחר ירח ימים בלבד, שיכלה משפחתו את אחיו הצעיר רונן בן העשרים וחמש בתאונת דרכים בארה"ב, ובחלוף ששה חודשים, ביום כה' בחשון תשנ"א (13.11.90) נפל בקרב בשרותו ביחידת המילואים בבקעת הירדן, מחבל חדר מעורף מוצב שבו שהה פיני, ופתח באש מטוח קרוב, פיני נפגע בירי ומת מפצעיו. הוא הובא למנוחות בהר הרצל בירושלים.

במכתב תנחומים למשפחה כתב שר הביטחון משה ארנס: "סמל ראשון פנחס לוי נתן את חייו למען מולדתו... הוא היה בעל נחישות ויוזמה, נרתם לרעיון הקמת ישוב חדש (גבעון החדשה) ותרם רבות להצלחתו. פנחס היה אדם מקסים, לא נרתע ממשימות ועבודות קשות שהוטלו עליו והיה אהוב על כולם. זכרו הוא קודש וננצרו בלבנו בגאון".

בישובו הוקם גן ציבורי על שמו "גן פיני" ובית כנסת. ארגון הסטודנטים ברומא נטע עץ לזכרו ושמו הונצח באנדרטת הצנחנים.

ברחוב דגניה שבבית הכרם בו מתגוררים הוריו הוקמה אנדרטה לזכר האחים.

יהי זכרם ברוך

גליון מס' 53, טבת תשנ"א

במאון המועצה האזורית "מטה בנימין"

אבל כבד ירד בחודש
שעבר על היישוב חד-
שה. פיני לוי הי"ד,
ממייסדי המקום, נפל
אור לכ"ה בחשון על
שפת הירדן.
דוד לוי, חבר טוב,
מספיד אותו.

פיני איננו

פיני לוי הי"ד: קרבן הטיור השני של חדשה

את רעיון ישוב ארץ ישראל השלמה. בזכות יושרו האישי שימש פיני בחדשה ככתובת תמידית לטענות ולבירורים של חברי היישוב כלפי ועד ההנהלה (וגם ההיפך). חוות דעתו ומסקנותיו ניתנו תמיד על בסיס של שיקול דעת המבוסס על עבודת שטח יסודית ומקיפה ללא משוא פנים. כמי ששירת במשך תקופה ארוכה בגדוד צנחנים בסדיר ובמילואים, היה יכול לתרום מנסיונו האישי בארגון ובניהול התרגולות הצבאיות שהתקיימו ביישוב, תוך הפגנת ידע רב, בטחון אישי, סמכותיות ורצינות שאפיינו כל משימה שקיבל על עצמו לבצע.

יושרו האישי עמד לו לא אחת לרועץ באסיפות החברים שבהם נדונו העקרונות שייקבעו את עתידו של היישוב ואת אופיו. פיני פשוט לא היסס לומר את אשר על לבו בצורה שקולה ועניינית, ללא כחל וסרק, תוך הצגת מכלול ההבטים החיוביים והשליליים של הנושא העומד על הפרק. והיה אם הרגיש שפגע במישהו תוך כדי השמעת הדברים, לא היסס לגשת אליו

אחר-כך ולהתנצל. חלק רב היה לו גם בחיים התרבותיים של הקהילה. תמיד גילה השתתפות פעילה במסיבות ובטיולים, וגם לקח חלק תדיר בתכנונם. דא עקא, שפעילותו זו נקטעה לפני חצי שנה עם מותו של אחיו הצעיר, רונן, בתאונה בארה"ב. והנה יד הגורל מכה שוב, ללא רחם, ופוגעת הפעם בפיני עצמו.

שושי, הרעייה, רועי ודורון, הילדים – היה לכם בעל ואב מסור ומתחשב. לא רק לכם יחסר פיני, אלא לכולנו. היו נא חזקים, כי בהתחזקותכם תחזקו גם אותנו.

זכרו, לא ישכח מאיתנו לעד.

דוד כהן
החדשה

תבנית יציקה בעלת חללים, מבואות ומחילות סבוכות. בכל מקום שאליו הגיע, השפיע. וכל זאת, בעזרת שכל ישר ואמונה בצידקת הדרך. טביעת אצבעותיו הטביעה חותמה על חדשה במשך שנים. כחבר בוועד הנהלת היישוב, כחבר בוועדת ביקורת ואפילו כסתם חבר מן השורה – סייע ותרם מנסיונו ומהתמחותו הפיננסית כרואה חשבון. בין היתר עזר ככל מאודו להכנת הצעות תקציב לניהול היישוב. מתוך הצעות התקציב שהכין עלתה דאגתו לטובת היישוב מחד ולהקטנת הנטל על כיסוי החברים מאידך. פיני ומשפחתו עלו להתנחלות גבעון ב-1979, כחברי גרעין המייסדים, מתוך רצון עז לממש

בסתף לבי ניסיתי לדחות את הרגע ששבו אצטרך להעלות על הכתב דברים לזכרו של פיני לוי הי"ד, חברנו שנהרג מירי מחבל במוצב קדמי בבקעת הירדן. אולי, מתוך תקווה נאיבית, שמדובר רק בחלום בלהות ושהכל עוד יחזור לקדמותו. ואולם, המציאות טופחת על פנינו. פיני היקר לא יחזור אלינו לנצח.

חז"ל אמרו שאין לומר שבחו של אדם בפניו, אבל עכשיו, כשפיני איננו, מצווה עלינו לדבר בשבחו של פיני, ולהגיד לפחות מקצת מאותם דברים, שלא אמרנו בעודו איתנו.

את דמותו הפעלתנית של פיני ניתן לתאר כחומר המותך לנוזל, אשר זורם ומפעפע לתוך

לשושנה-לוי ולילדים
איתכם בצערכם בנפול הבעל והאב

"לתת להם פאר תחת אפר"

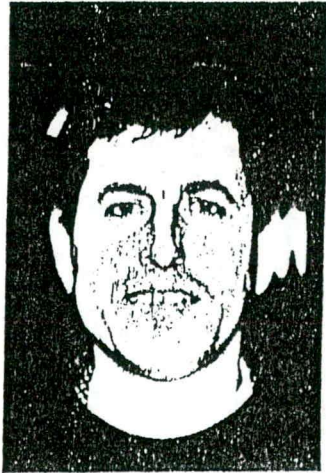
(ישעיהו ס"א)

האגודה לקידום החינוך

בית הספר התיכון והפנימייה ע"ש מיי בויאר בירושלים

פיני לוי

נולד בח' באלול תשי"ג, 18 באוגוסט 1953 בירושלים.
נפל בכ"ה בושון תשנ"א, 13 בנובמבר 1990 בבקעת הירדן.
בוגר מנחור תשל"ב.

פיני היה בן שני לנשפוזת בת ומוישה ילדין. הוא למד בבית-הספר היסודי "כצנלסון" שבמקור-ברוך, וסיים את לימודיו בהצלחה. עם סיום לימודיו בבית הספר היסודי התקבל לבית-ספר "בויאר".

ב"בויאר" התבלט בעיקר במקצועות הראליים. הוא קשר קשרים עם חברים מבית-הספר ומהפנימייה והמשיך בהם גם במהלך השירות בצבא.

פיני התגייס לצנחנים, ושירת בגדוד 202. במלחמת יום הכיפורים לחם עם גדודו במדבר סיני, ובמבואות איסמעיליה. במלחמת ההתשה שירת בתעלה ובמובלעת בית ג'אן שבגזרה הסורית, שם היה אמור להחליף בוקר אחד את חברו מבית הספר אבישי רחמים, שהיה צריך להתייצב לקורס קצינים. בגלל הפגזה נדחו החילופים. אבישי נהרג באותו יום, ופיני היה שרוי בדיכאון תקופה ממושכת.

לאחר שחרורו מהצבא בדרגת סמל, החל ללמוד ראיית חשבון באוניברסיטה ועבד כמודריך של"ח בבתי-ספר תיכוניים. ב-1975 נשא לאשה את שושי, ונולדו להם שני בנים: רועי, הלומד אף הוא ב"בויאר" ודורון.

לאחר שסיים את לימודיו בהצלחה, קיבל את ניהול מחלקת החשבוניות בבנק ירושלים למשכנתאות. אשתו והוא הצטרפו לגרעין מצפה גבעון, ושם בנו את ביתם. משעבר לגור

בגבעון צורף בניגוד לרצונו לחטיבה המרחבית, שבמסגרתה עשה את שירות המילואים. בגבעון היה פעיל בהתנדבות, נבחר להנהלת היישוב, עסק בתכנון תקציב היישוב ובתכנון התקציב של בית-הספר בגבעת זאב שם למדו ילדיו, וכן היה חבר בוועדות הביקורת בשני המקומות. פיני היה אדם נוח ומאיר פנים, ושימש כבורר במחלוקות בין חברי היישוב לבין עצמם ובינם לבין ההנהלה.

חצי שנה לפני שפיני נפל, נהרג אחיו בתאונת דרכים, מות האזח השפיע עליו קשה, ומאז ליוותה אותו ההרגשה שייהרג. לפני יציאתו האחרונה מביתו למילואים במוצב בבקעת הירדן ביקש מאשתו, שתשמור על ילדיו, ומבנו הבכור, ביקש שישמור על אמא.

פיני נהרג בהתקפת מחבל יחיד שחדר למוצב בבקעת הירדן.

אבא שלי / מרים ילן שטקליס

אבא שלי —	אבא שלי —
הוא יודע הכל.	
אבא שלי —	
יש לו טוס גדול.	
אבא שלי —	
הוא רותם הפרדות.	
אבא שלי —	
הוא חורש השדות.	
אבא שלי —	
הוא הכטיח גם לי	
טוס... בשבילי	
אבא שלי —	
למה זה באו פתאם כולם?	
למה השכיבו את אבא דומם?	
למה ולמה הסוס צנח?	
למה זה אמא בוכה כל-כך?	

כסלו תשנ"א דצמבר 1990

פיני לוי ז"ל

פיני שלנו יצא למילואים וחזר להר הרצל.

המומים, דואבים ושותקים הולכים חבריו אחרי ארונו, עוטפים במעגלים של אהבה את בני המשפחה ששכלו בן, בעל, אב, אח.

טורים אין סופיים של מכוניות משתרכים ביישוב. אנשים באים ולא יודעים מה לומר לאם, לשושי, לרועי ולדורון.

כמו לפני חמש שנים, כאשר שכלנו את זימה – אנו מרגישים פתאום עד כמה כולנו אגודה אחת: כל היישוב. כל המשפחות שמהם צמחו חברינו, כל השכנים של ההורים, כל המכרים, כל משפחות ההתיישבות, כל צה"ל, מאלוף הפיקוד עד אחרון החיילים – החברים, כל העם.

שנים על שנים, מאז בא ליישוב עם משפחתו – סייע בהכנת מאזנים, פעילות מייגעת ללא הילה.

שנים על שנים היה חבר בוועדות הביקורת של היישוב ואף יו"ר הוועדה, שימש כתובת לבירורים, לטענות ומענות בין חברים למזכירות ובנים לבין עצמם.

לעינינו צמח מאיש צעיר, שזה עתה הקים משפחה, לאדם שהתעקש להשתלם, ללמוד ולהתקדם.

לא קל היום להתקבל לאגודה המסתגרת של רואי החשבון בארץ. פיני התאמץ והצלח.

החברים ביישוב החליטו להקים גינה – "גן פיני" – לזכרו, שבה ישחקו ילדינו, יד וזכר לחבר מראשוני היישוב.

לא נשכח את פיני ולא נזנח את משפחתו.

חבריו בגבעון החדשה

שר הבטחון

גברת שרה ומר מצליח לוי היקרים,

הרשו נא לי, להשתתף בכל לב באבלכם, בהילקח מכם
פנחס זייל.

סמל-ראשון פנחס לוי זייל נתן את חייו למען מולדתו. הוא
נפל ביום כ"ה בחשון תשנ"א (13.11.90) כשהותקף על-ידי מחבל שחדר
למוצב צה"ל בגשר אדם, בבקעת הירדן.

פנחס זייל שרת שרות סדיר ומילואים בחיל הצנחנים. לאחר
מכן הוצב ליח"ר ישובים 8008, חגי"מ. הוא היה בעל נחישות ויוזמה,
נרתם לרעיון הקמת ישוב חדש (גבעון החדשה) ותרם רבות להצלחתו.
פנחס היה אדם מקסים, לא נרתע מנשימות ועבודות קשות שהוטלו עליו
והיה אהוב על כולם.

זכרו של סמל-ראשון פנחס לוי זייל הוא קודש ונצרכו בלבנו בגאון.

בהוירה,

משה ארנס

שר הבטחון

כסלו תשנ"א
דצמבר 1990

אבא !

זה מוזר, תמיד חשבנו, לנו זה לא יקרה אבל הנה כמו חץ המפלח
את ליבותינו נחתה עלינו בשורת איוב, ואנו ידענו כאב אמיתי מהו.

זכור לי היטב אותו יום שלישי מקולל אשר בו התעוררתי לקול
זעקותיה של אמי. קשה לתאר ולהבין מה מתחולל בנפשו של ילד אשר כל
עולמו חרב עליו. פתאום כמו סכר המתמוטט בלחץ מים אדירים, הציפו
את ראשי מחשבות שאלות ורגשות ולא נתנו לי מנוח. ואז באה ריקנות
נוראית שהלכה והתחזקה ככל שהימים עברו, ככל שהתחלתי לעכל את
הדבר.

אך עם הזמן לומדים לחיות עם אותה ריקנות ולדחקה הצידה תוך כדי
ניסיון למלאה. אך זאת לנצח תישאר.

הנה אנו כאן היום ואתה לא איתנו, אך אנו ממשיכים לחיות. הלא
במותך למדתי לאהוב את החיים כי יקרים הם מכל.

אומרים הזמן עושה את שלו וזה נכון, אך למרות שהפצע מגליד הצלקת
לעולם תשאר.

אבא, אף פעם לא נשכח אותך ובליבנו תמיד תהיה שמורה פינה מיוחדת
רק בשבילך.

רועי

לזכר פני לוי ואחיו ז"ל

השני במנין

הָרַעְלוּ בְּאֵרוֹת נְחֻמָּה,
מְלוּל נְחֻמָּה
לֹא נִשְׁמַע.
עוֹד אֶחָד
בְּמִנִּין הַשְּׂכוּל,
עוֹד יוֹם מֵאֲתָמוּל.
לֹא שָׁכַח הַכָּאֵב
לֹא נָחַם,
עַל הַמִּזְבֵּחַ הַשְּׂנִי
גַם נִטְמָן,
כִּבְּן לְמִשְׁפַּחַת אִיּוֹב,
הַבְּקָרִים מְבַכִּים עַד עָרֵב.
בֵּין חֲרָפֵי הַסֶּרֶפָּד בּוֹעֲרִים,
נִצְנְיוּ הִיתוּמִים.
בִּיסוּרֵי הַשְּׂכוּל נִשְׁכָּרִים
כָּל צְבָאוֹת הַיָּמִים.
כָּרַעַה הָאֵם בְּאֶבְלָה,
כָּרַעַה מַעֲמָס סְבָלָה,
שָׁכַל הָעַם
עוֹד חֵיל.
סָפְדוּ הַזֵּרִים לְחָלָל,
חָלָל שְׁנִפְעַר בְּגָבִים
בְּלִבּוֹת פְּתוּחַ נִשְׁאָר.

כתבה והקדישה: רחל סיידוף

מספר שיריה חורפים ושמשות

כּוֹס הַיְּגוֹנִים

רוֹתֶה מְכוֹס הַיְּגוֹנִים,
לַעֲטָה, לַעֲנָה עַד תֵּם.
אֶל הַמִּזְבֵּחַ בְּשָׁנִים,
חֶלֶב הַנֶּעֱוָרִים וְהַתֵּם
בְּטָרֵם יִקְשֶׁה
דְּמַעְתָּה מִהֶלְחִי
וּכְכֹר הַמִּבְשָׂר
עַל מִקְטָן
לֹא נִרְגַע עוֹד
פִּיָּה מִבְּכִי
וּבְנֵה הַשָּׁנִי
אֶף נִטְמָן
עֲקוּדִים עַל
מִזְבֵּחַ יְהוֹשֻׁלֹּם
הַמִּלְאָה הַכּוֹס
בְּמָרוֹם?

כתבה: וחקדישה: רחל סיידוף

מספר שיריה חורפים ושמשות.

ערב יום הזכרון לחללי צה"ל.
16/4/1991 ב' אייר תשנ"א.

פ י נ י ח ב ר י .

נתכנסנו כאן בערב יום הזכרון,
המומים עדיין מגודל האסון.
ילדיר, אשתך, הורדיר, קרובים וחברים.
לזכר ולזכר חללי מערכות ישראל ראש מרכינים.
בהעדר מאיתנו בוודאי כל אחד שואל.
הכיצד נלקחת מאיתנו פ י נ י ? ואין גואל.
האם זו מציאות או חלום בלהות.
כל בקשתנו ממך בחזרה כאן איתנו להיות.
אך בחשכת הליל על גבול הירדן.
כשדגל ישראל ברוח תופף ואתה נמצא בעמדת המגן.
עם חוס גבוה וללא מחליף כי זה אצלך כל כך אופייני.
את גופך מפלח בן בליעל בכדור דחחני.
השתבש הכל אצלנו, כי זה נראה כל כך דימיוני.
שהבן הבעל האב והחבר.
הלך מאיתנו לנצח ואינו חוזר.
באסיפות החברים, במסיבות ובטיולים לא נדאך הכיצד ?
אך זכור כי דמותך בעיני רוחינו תשמר כאן לעד.
עסקת רבות בפעילות מייגעת שאין איתה תהילה.
לא אחת אף ניכוותה, אך לא אמרת מילה.
בישוב היית לנו ככותל המערבי.
שבין קיפלי סדקיר הנפשיים, ניתן היה כל טענה להביא.
ואתה בשיקולך העינייני והקור.
חקרת, יעצת ולבסוף גם פסקת דבר.
כל זאת לטובת העיניין ולעשות הצדק ישר.
במסיבות, בטיולים, בצחוקים המתגלגלים בניפנוף על מנגלים.
תחסר לנו פ י נ י ועדיין איננו מעכלים.
כיצד זה הלכת ואותנו השארת כאן חשופים.
לזכרונות מכל ארוע בו היינו שותפים.
יד הגודל פגעה פעמיים במשפחתך הקרובה.
אך אנו נמשיר להעניק להם מלוא התמיכה ואהבה.
כי זו חובתינו וזכותינו הטבעית.
אותך להנציח בקרבנו כיאה לאגודה שיתופית קהילתית.
איר נפלו גיבורים ויאבדו כלי מלחמה.
אתם הנופלים אינכם עימנו ואין בפינו בשודה ונחמה.
יהי זכר וזכר שאר חללי מדינת ישראל.
שמטרו נפשם על הגנת המולדת, בהילחמם בבני ישמעאל.
צרורה בצדור החיים ובא לציון גואל.

חבר דוד כהן ישוב חדשה.

פ י נ י

שנה בלעדיך ואנו המומים
שנה בלעדיך והכאב רק מעצים...
צעיר בגיל צעיר במראה צעיר ברוח - ואיננו
היה כך שילוב נדיר של ניגודים רצינות מול
עליזות, חכמה מול פשטות ומנהיגות וחברתיות
היית בעל אוהב אב נפלא וחבר נאמן
אתה שהיית יד ימיננו תמיד, נפלת על משמרתך במילואים
ואותנו משפחתך וידידך השארת יתומים
לנו הותרת זכרונות מטיולים משותפים, ממסיבות
משיחות נפש מקשר יחיד ומיוחד במינו
וכל זכרון מלווה בצחוק, בחיוך ובחוש ההומור
שהיה אופייני ומיוחד לך
פיני אהבנו אותך מאוד
בלכתך מאיתנו נותרנו עם חלל ריק, חלל שלעולם
לא ימלא אלא בכאב וגעגועים
אך אתה איתנו חי בליבנו כזכרון לעולם

לבנה (32)

31.10.81

פ י נ י

אומרים שהזמן מרכז את הכאב
שנה עברה ואתה איננו
הגעגועים עולים וחונקים את הלב
קשה שאתה לא ביננו

היית המשענת של כולם, היית בן-אדם
מילה טובה עיצה נכונה ומכט חם
על כך אותך אהבנו כל-כך, היית לנו מושלם

אהבת את החיים
כבודת אחרים - למרות השגיך המרשימים
חששת מן ההצלחות
שמא מנבאים הם רעות

אמרת כמה טוב להזדקן, עם החברים הטובים
לשבת על שפת הכריכה בגיל שבעים
צחקת מהזיקנה ואיך נראה
אותך פיני נזכור תמיד צעיר יפה ונאה

איך אתה אותנו השארת
חבריך הטובים
להזדקן בלעדיך
ולשאת צער לעולמים

אבדו החלומות אבדו הנעורים
אבד היקר בידידים

בנימין ז'ק'

31/10/91

פ י נ י

בקשה לבן אליך חבר יקר
אלהים לקח אותך
מאיתנו
אז בבקשה שמור מלמעלה
עלינו

שלא יהיו עוד אטונות
בישובינו
וכמו שתמיד רצית
ישכון שלום בינינו.

פיני לו גבר בעמיו
שנפל בדמי ימיו.
לבו תפילה אחת
בשבילך
שתנוח בשלום
על משכבך
אמן

טורי קארה
ג. החדשה,

כסלו תשנ"א

בין הרי ירושלים
בישוב שמעבר לקו
היה לבן חבר
ואיננו עכשיו.

איננו ביננו
אך לנצח איתנו
פיני

פיני - נעים הליכות
משכמו ומעלה
אשר אהבת הישוב היתה
בראש מעייניו
ועל כל בעיה
הניח ידיו.

אז מה קרה - איפה פיני ?
כל דעותיך ומעשיך
לא עמדו עליך לכפר
איש עליך לא יכל להגן
ולא נמצא אחד שאת הגזירה
יפר.

ז כ ר ו ן

יפים הם חיי אדם בכלל,
אך אותך פיני נזכור לעולם,
לכל אדם שהכירך יזכור אותך.
העולם הוא גדול מאוד
העולם הוא אכזר מאוד.
אנשים רבים נופלים
ובתוכם גם אתה פיני היקר.
בן 37 אביבים
נקטפת בדמי ימך היפים
זכרונות נשארו לנו
מהדברים שהיו אהובים עליך
אהבתך לילדך רעייתך ומשפחתך
אהבת הטבע והטיוולים
שילוב הלימודים והעבודה לא הפריע לך
לבלות ולטייל.
מעולם לא ויתרת על טיוולים שהרי כה אהבת את הטבע.
כזה היית פיני, עדין, אציל נפש
חבר אמיתי ונאמן,
אוזן קשובה ולב פתוח המבין ללב חבריך
דמותך עולה בקרבנו
מתמזגת עם כל אחד מאיתנו,
וכך ישאר זכריך ילווה אותנו לעולם.

פניך תמיד מאירות וצוחקות היו
יופי, שלוה וחדוות חיים ליווך

ניזכור אותך לעד כל חבריך

לידידות ואהבה הענקת לסובבים אותך.

מחברים לעבודה
בנק ירושלים.

פנחס לוי, איש מילואים תושב גבעון - שנפל השבוע בבקעה, היה לי יריב וריע. בר פלוגתא לאין סוף ויכוחים והתנצחויות, לעיתים, גלשו הויכוחים הנוקבים לסף גידופים, אבל בסוף תמיד, אבל תמיד, נפרדנו כחברים.

עבדנו יחד, בבנק ירושלים את רגעי הפנאי הקדשנו ל"הבהרת עמדות" הוא - בעד, אני - נגד, הוא - נגד אני - בעד. שחור ולבן. להסכים לא יכולנו התבצרנו בעמדות - ננעלנו על אמונות, אבל בסוף תמיד, אבל תמיד, נפרדנו כחברים. ירדנו ל"רימון" הסמוך, שתינו קפה ושכחנו מהכל עד לפעם הבאה.

נכון הוא היה יהודי ואני ערבי, הוא תמך ב"תחיה" ואני רואה בה סכנה, אני את החושך הוא את האור. "כן נכון, לא היתה בנינו הסכמה - אבל תמיד, תמיד נפרדנו כחברים.

פיני, היה לי חבר, חבר יקר להקדיש לו רציתי את השורות הבאות:

פיני רעי ויריבי:

פיני יקר, אתה בטח זוכר,

איך ישבנו שעות והתווכחנו. אמרת - "המדינה של העם שלך מעבר לירדן" ואני השיבותי - "אינך אלא מתנחל, גוזל אדמות של עם אחר",
בסוף נפרדנו חברים.

פיני יקר, אתה בטח זוכר,

איך היית אומר "יש לגרש את המתפרעים הערבים" ואני השיבותי: "בסך הכל הם רק חופש רוצים",

בסוף נפרדנו חברים.

פיני יקר, אתה בטח זוכר,

איך אחרי "פרשת הר הבית", אמרת "יש לכבד את רגשותיהם של המוסלמים", איך הגנת בעוז על ירי השוטרים, ואני השיבותי - "אתה גזעני, ודברייך נלוזים",
בסוף נפרדנו חברים.

פיני יקר, אתה בטח זוכר,

את שני הנערים בואדי רמות, אמרתי - "אני מגנה" ואתה גינית ואת הוננהגות השוטרים.

בסוף נפרדנו חברים.

פיני יקר, אתה בטח זוכר,

התורכחנו, צעקנו, לא הסכמנו, ורבות דיבור לא יזענו, אבל בסוף, למרות הכל ומיד נפרדנו חברים.

פיני יקר, אתה בטח זוכר,

איך חופשי הרגשתי איתך, שאלתי לעצתך ונעזרתי רבות בעצותיך הטובות כי אחרי ככלות הכל - גם כשהמתח בינינו גאה - ומיד נפרדנו חברים.

פיני יקר, אני זוכר,

איך לפני ימים מעטים, נפגשנו ברחוב בן יהודה, לא רצית לטפר היכן אתה עושה מילואים, "תשמור על עצמך" אמרתי, "יש לנו עוד הרבה מה לדבר".
לחצת יד והבטחת ש"יהיה בסדר".

הבטחת - אבל הפעם לא קיימת, פיני, עכשיו כבר כלום, לעולט לא יהיה בסדר,

הפעם אנו נפרדים חברים - לומיד!

כצ'לן
סאן

12/1/21

דב"ר

לכבוד משפחת אלי!

ליום אחד קוללים ימי שכול כל ימי יאן אישית כחית מידען.
קחתי את החרב של אר דוד כבן אישיתם אל יקרבם ישפא אל
בגלל מורדות והרצון להרצם יאן בבן בשרי שבתתי:
(בשרי כתוב סעי הכתוב).

נצח אהרן טאן אהרן שבת של אדם בעליו.

אך לאמר שחוק מיתבא עב מניה לעסס אל מניע.

לחידוד אסמית מקרב אהרן רבבירם יאן.

שלו אהרן כשריב מיתבא בשרים יאן.

את צמות ניתן לתאר בחורג באתק לבדל.

שגרה ומסודס ובל כלל לרעבסט משהר.

לכל מקום מנהי פל לחידוד.

כ יק יסודס תמיד פל משהר.

בצבת שכל ישר ואהרן מיתבא דודק.

תכל חיד גרלי מיתבא וקא חיד בודק.

צלס בולץ ישרא פילאד דלא פשרת.

אחיד גאל במשפחת בארמ (בארמית).

הסדר

פינוי נפל אור חברה המשוק על שפת הירדן

בשם המלכות האלו פל פלן

פלא ביה קורח טורר פלש אכזר

ונק הצביון יאמר נשאר

אס"ם הדגרי נחמד ופתח עלולה

שלושים דלקת אור בנו פלחים בלוח

בין חברים אפרזקו אלוה

זכרו לא ישכח גלגול אלוה

טור!

הסדר

אני מצטרף אל חברי אלו המכילים ודעו ששירי חברה אפרז

אנחנו אק דאח שנקטת את חברה ידא יכולתי שגור דעשתל אפרז

קצר האלים חברה

אס"ם בלמים מקורא עלינו בני המס חברים

"חברים ידעם אתכם בשאר אפרז ציון וידועים ווא תוסיען אפרז סוד

אפרז

אפרז האלים ושבנו ידעו ידעו באתו אפרז

לכבוד

גב' שושי לוי

כ"ג בכסלו תשנ"א
9 בדצמבר 90

עם נפילתו הטרגית של בעלך פיני, ברצוני להביע את צערי ולציין קווים לדמותו, כפי שבאו לידי ביטוי בתרומתו ההתנדבותית לטובת בית - הספר.

פיני הצטייר כאדם צנוע ונחבא אל הכליט, שהתנדב לבצע משימות שונות כרואה חשבון ומבקר כספי ההורים. במשך שלוש השנים האחרונות לחייו, השקיע פיני בהכנת תקציב ומאזן טל - תרבות, והקדיש לנושא שעות רבות, תוך גילוי רמה נוקצונית גבוהה ובקיאות בנושא.

בעבודתו המסורה, חסך מכספי הורים וחישב את פרישת התשלומים תוך התחשבות ביכולת ההורים לעמוד בתשלום מבלי שתפגע הפעילות התרבותית. דיווחיו האמינים והמקצועיים תרמו רבות ליצירת אמון ההורים במערכת, ובנהול כספת לטובת המטרות החינוכיות שנקבעו מראש.

נהנתי מאוד לעבוד עם פיני, כי היה ענייני, תכליתי ובעל שיקול דעת. שוחחתי איתו על נושאים שונים, חוץ מהנושא הכספי, וזכורים לי מטפר משפטיים שהוא אמר, שעומדים כנה לרגלי במאמצי לשפר וליעל את תפקוד המערכת.

נפילתו היא אבדה קשה, המותירה חלל ריק, איך לי ספק שהבאים אחריו למלא את התפקיד החשוב שהוא מילא בבית - הספר, יעזרו בזגם שהוא יצר ובגישתו המקצועית לביצוע המשימות שהוא ביצע.

קשה לי לקאות בטבלך ובכאב משפחתך. אנו צוות המורים, העובדים וההורים, שהכרנו את פיני, יודעים את גודל האסון, משתתפים בצערך העמוק, ועומדים לצידך, מוכנים לסייע בכל מה שנדרש. ברצוננו להיות עבורך קבוצה תומכת, ואנו מקווים שבעבודתך כרכזת שכבה, חשבון וכמוזנכת, תנחמי ותמצאי כוחות להמשיך לקיים את משפחתך ולחנך את בנייך כפי שפיני רצה.

יהי זכרו ברוך !

עידית טבק
מנהלת ביה"ס

עותק: ועד הורים מרכזי